Magiese Verhale

Die Magiese Boek

THINK DIGITAL ACADEMY

James Julian Smith het vir ’n towenaar gewerk.

Nie om towermiddels te meng nie – dit het die towenaar self gedoen – maar om proefbuise en apparate af te stof, die vloer te vee, etikette op flesse vol paddabene te plak, liewenheersbesie-eiers te sorteer en na al die ander geheimsinnige en wonderlike dinge om te sien wat towenaars gebruik.

Sy belangrikste taak was om die magiese boek af te stof – die boek waarin die towenaar al sy toorspreuke neergeskryf het.

Die boek was in leer gebind en so belangrik dat dit met ’n ketting aan ’n tafel vasgeheg was, en die tafel self was aan die vloer vasgemaak. Dit was baie dik en het geruik na lank gelede… en misterie.

Dit was ’n reuk wat enige neus sou laat kriewel van opgewondenheid.

James Julian wou liewer as enigiets anders in die wêreld binne-in die towaboek kyk.

Die towenaar het dit elke dag gebruik, maar wanneer James Julian ook al probeer het om oor sy skouer te loer, het die towenaar die boek hard toegeslaan en gewag dat hy moet weggaan.

Elke keer wanneer hy klaar gewerk het aan ’n toorspreuk, het hy die sluiting van die boek toegesluit en die sleutels in sy sak gesteek.

Op ’n dag het die towenaar uitgegaan om iets spesiaals te gaan haal. Daar was ’n unieke bestanddeel wat hy vir ’n spreuk nodig gehad het – en net hy het geweet waar dit gevind kon word.

"Gaan voort met afstof," het die towenaar gesê, terwyl hy sy gunstelingpadda in sy sak sit en by die deur uitstap.

"Ja, U Toorhoogheid!" het James Julian geantwoord.

Hy het besluit om by die magiese boek te begin afstof. Swoesj het die stoflap gegaan, swoesj… swoesj…

James Julian het met sy vinger saggies oor die leeromslag gestreel – en toe maak hy 'n verbasende ontdekking.

Die boek was oopgesluit! Die towenaar het VERGEET OM DIE BOEK TOE TE SLUIT!

James Julian het ’n hele minuut lank net na die boek gestaar voordat hy dit durf oopmaak.

Hy het die bladsye baie versigtig omgeslaan. Elke bladsy was vol spinnekopagtige skrif en vreemde merke en simbole.

James Julian kon GLAD NIE een ding daarvan verstaan nie.

As hy tog maar ’n spreuk kon uitspreek. Net EEN spreuk.
Net ’n KLEINTJIE.

Hy het sy vinger langs een van die reëls se skrif laat beweeg en begin om die vreemde woorde te lees – woorde wat soos onverstaanbare gebrabbel geklink het.

Daar was ’n swieeeshshshsh! ’n vlaag koue lug! ’n Warrelwind van gesis om sy ore!

James Julian het die boek so vinnig toegeslaan dat hy amper sy neus daarmee vasgeknyp het. Maar hy was nie vinnig genoeg nie.

Die towerwoorde wat hy pas gelees het, het ’n trol ontbied.

“Watter taak gee jy vir my?” het die trol gevra, sissend soos ’n vulkaan.

James Julian het so gebewe dat hy glad niks kon uitkry nie.

“Gee vir my ’n taak, of ek wurg jou,” het die trol gesê, asof dit iets was wat hy elke dag doen.

“W…w…water dáárdie ding!” het James Julian uitgeroep en na ’n blompot langs die lessenaar gewys.

“Dit sal gedoen word!” het die trol gesê en die kamer verlaat.

Hy het teruggekom met ’n groot vat, gevul tot by die rand met water.

“Nee … NEE … NIE SÓ BAIE NIE!” het James Julian uitgeblaas,

“JY GAAN ALLES ANDERS NAT MAAK!”

Maar dit het gelyk asof die trol skielik stokdoof geword het, want hy het elke druppel water uit die vat oor die blom in die blompot uitgegooi.

James Julian was reg. Dit wás te veel. Dit hét alles anders natgemaak.

Die water het die blom heeltemal uit die blompot gespoel.

Maar die trol was nog nie klaar nie.

Hy het nog ’n vat water gaan haal en dit ook oor die blompot uitgegooi… toe nog een… en nóg een… en nóg een.

En al die tyd terwyl die trol aanhou gooi het, het James Julian uitgeroep:

“STOP! STOP! O asseblief, STOP!”

Sy stem het al hoe heeser geword.

Voor lank het die water om James Julian se knieë gespoel.

Binnekort het dit sy middellyf bereik.

Stukke toerusting het begin ronddryf soos eende op ’n dam.

Die water was naby James Julian se ken, en binnekort sou dit sy kop bedek. Hy het geweet hy kan nie onbepaald sy asem ophou nie. Hy het gewonder wat volgende met hom gaan gebeur.

Maar net toe James Julian gedink het hy gaan verdrink, het die towenaar teruggekom huis toe.

Die towenaar het PRESIES geweet wat om te sê om die trol weg te stuur, die water by die deur uit te laat stroom, en die toerusting terug te laat vlieg na die rakke.

“Ten minste het jy reggekry om die boek droog te hou,” het die towenaar gesê toe hy die boek uit James Julian se uitgestrekte arms neem.

“En dit lyk of jou arms vir ’n hele week gaan seer wees, so ons sal niks verder daaroor sê nie — maar laat dit ’n les vir jou wees: Moenie peuter met dinge wat jy nie verstaan nie.”

“O, ek sal dit nóóit weer doen nie,” het James Julian gesê.

En hy het nie — maar dit was omdat die towenaar nooit weer die towaboek oopgesluit gelos het nie, en James Julian het nooit weer die kans gekry nie.

THINK

DIGITAL ACADEMY